

Постановка на въпроса

Въпросът за стоковия износ на страната, за неговото народостопанско значение и за неговата политика не е самостоятелен въпрос, а свързан с множество въпроси около цѣлостното народно стопанство. Износната политика е част отъ общата стопанска политика. Ние не можемъ, на-
примѣръ, да кажемъ, че е стопански оправдано да изнасяме изобщо стоки за чужбина, преди да знаемъ, какво можемъ да изнасяме при дадени условия и какво ще бжде влиянието на такъвъ единъ износъ: върху продоволствието на страната, върху отдѣлнитѣ производителни съсловия, рес. върху размѣра и разпредѣлението на националния доходъ. Това значи, че стоковиятъ износъ е свързанъ не само съ земеделското, но и съ индустриалното производство на страната, защото износътъ е свързанъ съ вноса. Само отъ такова гледище може да се разбере и оправдае конкретенъ стоковъ износъ и неговата народостопанска полза.

Земеделското и индустриалното производство

Още отъ освобождението на страната, българското народно стопанство започна да се развива при наличността на една сравнително слаба външна търговия. Това положение е запазено относително и до днесъ, до началото на настоящата война, тъй като България не може да се счита още за страна — износителка въ пълния смисълъ на тази дума: за 1938 год., износътъ на страната е възлизалъ на около $11\frac{1}{2}\%$ отъ цѣлия националенъ доходъ, а вносътъ — приблизително на 13% отъ цѣлата консумация. Стоковиятъ съставъ на тази търговия се е състоялъ и се състои отъ износъ изключително на земеделски произведения и отъ вносъ отъ начало на готови фабrikати, а по-късно — на полуфабрикати и сурови материали. За народостопанската